

št. 55 november / december 2023

Življenje na Japonskem

FUKUŠIMA

SIMBOLI PREFEKTURE

PTICA:
Japonski muhar

DREVO:
Zelkova

ROŽA:
Rododendronov cvet

MASKOTA:
Kibitan

Zemljepisna širina: 37° 45' S
Zemljepisna dolžina: 140° 28' V

Oddaljenost od Tokia (Fuku@ima): 239 km (zračna razdalja)

ZGODOVINA

POŠTNO MESTO ŌUCHI-JUKU

Ōuchi-juku je cvetel kot poštno mesto ob cesti Shimono Kaido v obdobju Edo (1603–1868) in še vedno ohranja svojo mestno podobo iz tega obdobja. Obkrožen z zasebnimi hišami s slamnatimi strehami, je imel pomembno vlogo gostilne za fevdalce in popotnike na poti v Edo. Omejitve, ki jih je določil šogunat Tokugawa, so od popotnikov zahtevale, da se na dolga potovanja odpravijo peš, zato so se ob poteh razvila poštna mesta, ki so popotnikom nudila hrano, nastanitev in počitek. Od obdobja Meiji (1868–1912) so spremembe, kot so drugačne cestne povezave, obšle takšne gorske vasice, le-te pa so ohranile svoj starinski videz vse do danes. Leta 1981 je bilo območje izbrano za nacionalno ohranitveno območje pomembnih tradicionalnih zgradb in postalo vodilna turistična destinacija v prefekturi, ki pritegne več kot 800 000 obiskovalcev letno. Tudi danes se nadaljujejo dejavnosti za ohranjanje pokrajine in tradicionalnih strešnih tehnik Ōuchija za prihodnost.

BUDIZEM V FUKUŠIMI

V 6. stoletju je iz azijske celine budizem prišel na Japonsko. Sprva so mu sledili predvsem vplivni plemiči, kasneje pa je pridobil pokroviteljstvo same cesarske družine, ki je pomagala širiti vero po vsej državi, hkrati pa je spodbujala gradnjo budističnih templjev. Območje, ki se zdaj imenuje prefektura Fukušima, je zelo zgodaj prišlo pod vpliv dvora Yamato, budizem pa naj bi se sem prenesel v 7. stoletju. V zlati dobi budistične kulture, od 9. do 12. stoletja, je območje Fukušime cvetelo kot eno od središč budistične kulture na severovzhodu Japonske. Mnogi pomembni templji, kot sta tempelj Enichi-ji v Aizuju in paviljon Shiramizu Amidado v Iwakiju, izvirajo iz tega obdobja. Menih Tokuichi je imel pomembno vlogo pri razcvetu budistične kulture v Aizuju. Bil je vodilni menih v Nari, a ker mu ni bila všeč pokvarjenost budizma v prestolnici, se je preselil na vzhod in tam širil svoje razumevanje budizma ter zgradil številne templje. Posvetil se je indoktrinaciji prebivalcev območja Aizu, da bi med navadne ljudi razširil Budove nauke, ki so bili do tedaj kultura in nauk višjih slojev.

戊辰の役古戦場

VOJNA BOSHIN – BITKA PRI AIZUJU

Jeseni 1868 je prišlo do bitke pri Aizuju med domeno Aizu (silami, zvestimi šogunatu) in novo vlado Meiji (tistimi, ki so podpirali vrnitev k imperialni ureditvi), kamor sta spadali domeni Chōshū in Satsuma. To je bil eden največjih bojnih prizorišč vojne Boshin (1868–1869). Vsem samurajem je bilo ukazano, naj svojo zemljo vrnejo cesarju, a samuraji domene Aizu so to zavrnil. Še nekaj mesecev so se borili, pri čemer jim je pomagalo zavezništvo z drugimi klani v regiji Tohoku na severnem Honshuju. Med tistimi, ki so podpirali Aizu, so bili tudi člani Shinsengumi, varnostne enote, ki jo je Katamori ustanovil za zaščito predstavnikov šogunata v Kijotu. Čeprav večina Shinsengumijev ni bila iz samurajskih družin, so bili znani po svojih spretnostih z mečem in zvestobi šogunatu. Celotno mesto Aizu je postalo vojno območje. Sovražnik je imel novejša in močnejša orožja, tudi iz tujine uvožene puške in topove. 6. oktober je zaznamoval prelomnico, ko je cesarska vojska obkrožila grad Tsuruga v Aizu-Wakamatsu in ujela 5000 mečnikov, ki so se zatekli tja, vključno s številnimi ženskami, otroki in starejšimi. Njihove razmere so se hitro slabšale in domena Aizu se je mesec dni kasneje strinjala s predajo. Japonska je bila zdaj združena pod enim voditeljem in cesar je ustanovil Tokio, kot novo prestolnico. Prejšnje domene so bile ukinjene in spremenjene po prefekturnem sistemu, Aizu pa je postal del današnje prefekture Fukušima.

BYAKKOTAI - BRIGADA BELIH TIGROV

Poleti 1868 se je okoli 300-članska brigada borila v vojni Boshin (1868–1869). Sestavljali so jo predvsem fantje, stari od 15 do 17 let, ki so bili učenci šole Nisshinkan, preden je vojna prekinila njihovo izobraževanje. Med neko bitko se je 20 članov ene enote znašlo v bližini gore limori, odrezani od ostalih svojih enot. Ko so se povzpeli na goro, so videli dim, ki se je dvigal iz mesta pod njimi. Čeprav je ta dim prihajal iz bližnjih hiš, so fantje mislili, da je grad Tsuruga padel v roke imperialnih sil. Čutili so, da se ne bodo mogli opravičiti vladarju in svojim prednikom, če jih bo sovražnik ujel in ponižal. Svoji samurajski identiteti so sledili tako, da so si raje vzeli življenje, kot da bi se predali. En deček je preživel, ko ga je rešila mimoidoča ženska, trije so že v bitki izgubili življenje, ostali pa so si življenje vzeli sami. Grobovi teh najstniških borcev se nahajajo na gori limori, kamor ljudje še vedno prihajajo polagati rože.

DR HIDEYO NOGUCHI

Hideyo Noguchi se je rodil leta 1876 v Inawashiru v prefekturi Fukušima. Odraščal je v okolju, obkroženem z naravo, goro Bandai, ki se dviga na severu, in jezerom Inawashiro, ki se razteza proti jugu. Seisaku (Hideyovo otroško ime) je leta 1883 vstopil v osnovno šolo Mitsuwa. Čeprav je bila njegova družina revna in si ni mogla privoščiti nakupa učbenika, se je Seisaku pridno učil in dosegal odlične rezultate. Ob spodbudi in podpori učiteljev, prijateljev in družine je prestal operacijo leve roke, na kateri je pri letu in pol utrpel hude opekline, zaradi česar je spoznal čudeže medicine in se odločil, da si bo ustvaril kariero v medicini. Pri komaj dvajsetih letih je Seisaku s pomočjo močne volje v samo enem letu uspel opraviti izpit in pridobiti zdravniško licenco. Odločil se je za nadaljnji študij medicine, da bi svoje znanje kot bakteriolog uporabil za splošno dobro. Poleti 1898 je prebral roman z naslovom Tosei Shosei Katagi (Portreti sodobnih študentov), ki ga je napisal Shoyo Tsubouchi. V tem romanu je bil glavni junak, imenovan »Seisaku Nonoguchi«, opisan kot obetaven študent medicine, ki postaja vedno bolj nemoralen. Seisaku je razmišljal o svojem vsakdanjem življenju, vprašal svojega nekdanjega učitelja, g. Sakaeja Kobayashija, za nasvet in spremenil svoje ime iz Seisaku v Hideyo. Vedno je upal, da bo lahko študiral na mednarodni ravni. Decembra 1900 je odplul iz Yokohame proti ZDA, a je bilo to precej nepremišljeno potovanje, saj se je nameraval zanašati na dr. Simona Flexnerja z Univerze v Pensilvaniji, ki ga je v resnici le malo poznal, saj sta se srečala le, ko je Hideyo sodeloval

kot njegov tolmač in vodnik na inštitutu Kitasato. Hideyova prva misija na Univerzi v Pennsilvaniji je bila študija kačjih strupov z mesečno plačo le 8 dolarjev. Potem ko je prejel priznanje za študij o kačjih strupih, je leta 1902 postal asistent patologije na Univerzi v Pensilvaniji, naslednje leto pa asistent na Inštitutu Carnegie v Washingtonu in odšel na študij na Dansko. Ko se je Hideyo leta 1904 vrnil z Danske, ga je dr. Flexner, prvi direktor novoustanovljenega Rockefellerjevega inštituta za medicinske raziskave, imenoval za asistenta. Končno se je lotil polnega študija in začel zahtevno preiskovanje bakterij. Njegova vztrajnost je bila tako neverjetna, da so se ljudje spraševali, če sploh kdaj spi. Objavil je veliko število znanstvenih člankov, zlasti v svoji študiji o sifilisu, ki ga povzroča spiroheta, je dosegel izjemne dosežke, kot je gojenje čistih kultur in dokaz prisotnosti spirohete v možganih bolnika z nevrosifilisom, in bil nominiran kot kandidat za Nobelovo nagrado. Na Japonskem je leta 1915 prejel cesarsko nagrado Japonske akademije. Leta 1918 je Rockefellerjev inštitut poslal študijsko skupino, ki je raziskala pandemični izbruh rumene mrzlice v Latinski Ameriki. Hideyo se je prijavil in odšel v Santiago de Guayaquil v Republiki Ekvador. Takrat se je začel njegov boj proti rumeni mrzlici. S trdim delom je dosegel odlične rezultate, a ker je rumena mrzlica o izbruhnila tudi v Mehiki, Peruju in Braziliji, je brez počitka raziskovanje nadaljeval. Kljub njegovemu trudu je obstajalo nekaj raziskovalcev, ki so se ukvarjali z različnimi študijami in imeli različne poglede na bolezen ter dvomili v Hideyove teorije. Približno v tistem času je smrt enega od njegovih kolegov raziskovalcev zaradi rumene mrzlice v Lagosu v Afriki spodbudila, da se je Hideyo kljub nasprotovanju leta 1927 odpravil na študijsko potovanje v Afriko, da bi razkril vzrok rumene mrzlice. Svoje bivanje je podaljšal s treh na šest mesecev. Leta 1928, konec marca, je končno videl konec svojega boja z rumeno mrzlico in ko so bile metode za preprečevanje in zdravljenje rumene mrzlice že skoraj na vidiku, je Hideyo odšel na sestanek v Lagos v Nigeriji, da bi se pogovoril o njegovi vrnitvi v Združene države, je tudi sam zbolel za rumeno mrzlico. Kljub intenzivnemu zdravljenju, je pripomnil: »Ne razumem,« in njegovo življenje se je končalo pri enainpetdesetih letih 21. maja 1928.

AIZU NINJIN - GINSENG

Aizu ninjin (ginseng) že od obdobja Edo gojijo kot surovino za zeliščno medicino. Med njegovimi koristmi je tudi negovanje in lajšanje utrujenosti, učinkovito pa naj bi bilo zaužitje približno 1 g zdravilnega ginsenga v prahu na dan, če imate slab apetit, ste nagnjeni k letargiji ali ste utrujeni. Mesto Aizu Wakamatsu je eno redkih krajev na Japonskem, kjer ga uspešno gojijo in kjer se gojenje prenaša iz generacije v generacijo do danes.

TRBO

AKABEKO

Legenda o akabeku se je začela v templju Enzoji v mestu Yanaizu v regiji Aizu v prefekturi Fukušima. Gradnja samega templja se je začela v letu 807, a so ga morali zaradi potresa ob koncu 17. stoletja obnoviti – ravno v tistem času, med obnovo, pa je akabeko postal ljudska legenda. Rečeno je, da je bilo premikanje lesa in drugih potrebnih materialov za obnovo templja izjemno težko; morali so jih namreč prevažati iz različnih vasi nad reko Tadami. Materiali so bili težki in pot do templja je bila dolga, zato so si pomagali z govedom. A tudi za samo govedo je bilo prevažanje težkih materialov izredno naporno. Nenadoma pa se je pojavilo govedo, z rdečo barvo dlake (v tistih časih je rdeča barva pomenila enako rjava, zato je bilo govedo verjetno rjave barve), ki je pomagalo ostalemu govedu z obnovo templja, po obnovi, pa je nenadoma izginilo. V lokalnem narečju, beseda »akabeko« pomeni »rdeča krava«. V čast rdeči kravici, so v templju postavili kipce goveda, da bi se prebivalci mesta Yanaizu lahko zahvalili akabeku. Za tem so se vrstile še mnoge druge legende o akabeku – vse pa govorijo o tem, da to rdeče govedo prinaša srečo in zdravi bolezni. Družine so kasneje kupovale oz. izdelovale igrače akabeko za svoje majhne otroke, da se z njimi igrajo. Dandanes pa lahko otroci v različnih delavnicah po regiji Aizu pobarvajo in poslikajo kipce akabeko, katere lahko potem odnesejo domov kot spominek.

KOKESHI

Kokeshi so poslikane lesene lutke ki jih na Japonskem izdelujejo od poznega 18. stoletja v različnih mestih s toplimi vrelci (onsen) v regiji Tohoku. Eden izmed teh je onsen Tsuchiyu, kjer izdelujejo lutke kokeshi že 170 let. Lutke kokeshi so prvotno izdelovali in prodajali v mestih onsen kot spominke za goste, ki so jih nato lahko odnesli domov svojim prijateljem in družinam. V 6 prefekturah, ki sestavljajo Tohoku, obstaja 11 različnih stilov kokeshija. Tsuchiyu Kokeshi pa je uvrščen med najboljše tri. V mestu imajo prav tako tri ogromne lutke kokeshi, s katerimi se lahko slikamo. V višino segajo tudi do 2 metra in tehtajo do 500 kg. Tsuchiyu Kokeshi ima številne edinstvene značilnosti. Njihovi obrazi imajo majhno črno resico, ki pokriva čelo, dolg, tanek nos in zaobljene oči. Njihovo vitko telo je običajno črta in naslikano tako, da s čopičem nežno potegnejo po lesu, medtem ko vrtijo kokeshi na lončarskem vretenu.

SHIRAKAWA DARUMA

Shirakawa daruma so tradicionalne japonske lutke in njihova prodaja sega že v čas fevdalne vladavine imenovane Niwa, leta 1627. Trenutni Shirakawa Daruma so znani kot *Shirakawa Tsurugame Shochikubai Daruma*. Obrazi teh lutkso poslikani na tak način, da vsebujejo in vključujejo različne živali in rastline, pri čemer obrvi predstavljajo žerjave, brki predstavljajo želvo, ušesa predstavljajo borovce in slive, brada pa predstavlja bambus ali borovce. Rečeno je, da naj bi vse te slike prinašale srečo. Začetnik lutk daruma je bil tedanji gospodar Shirakawe, Matsudaira Sadanobu, ki je zaposlil priznanega slikarja Tanija Buncha, ki je naslikal zdaj slavni obraz na lutki daruma. Enkrat letno poteka velik sejem namenjen praznovanju in prodaji teh lutk. V mestu Shirakawa, pa se nahajata tudi dve delavnici, kjer lahko tudi sami poslikate svojega darumo.

OKIAGARI KOBOSHI

Prefektura Fukušima ima bogato tradicijo tradicionalnih obrti in spretnosti, na katero so zelo ponosni. Ena takih je Okiagari Koboshi. To so majcene lutke, ki v višino merijo le okoli 3 centimetre, tradicionalno pa so izdelane iz mase kaširanega papirja; t.j. razrezanih papirnatih delcev, ki jih v kašasto zmes povezuje škrobnato lepilo – po oblikovanju v željeno obliko pa se zmes strdi in obliko ohrani. Lutke predstavljajo obstojnost in vztrajnost, kajti tudi če jih prevrnemo ali zamajemo, jim njihova edinstvena oblika omogoča, da se same vrnejo v pokončni položaj. V mestu Aizu-Wakamatsu obstaja običaj, ki na dan prve tržnice v novem letu narekuje nakup lutke *kiagari koboshi* vsakomur, ki želi prinesiti srečo in dobrobit svoji družini (kupiti pa mora eno lutko za vsakega družinskega člana, ter še eno dodatno za povrh).

AIZU NURI

Aizu lakirani izdelki so izdelki izdelani v regiji Aizu, ki predstavlja del širše prefekture Fukušima. Od ostalih lakiranih izdelkov se razlikujejo po svojih slavni in vidnih vzorcih, ter hkrati po svoji delikatni mehkoosti (ki je posledica plitke tehnike nanašanja vzorcev). Motivika vzorcev je tradicionalna (motiv puščic *hayama*, ki naj bi odganjale slabe duhove) in vključujoča naravno bogastvo Japonske – pogosti motivi bambusa, cipres in sliv. Aizu lakirani izdelki imajo prav tako dolgo in bogato tradicijo. Njihova izdelava sega v davne čase še pred obdobjem Edo. Že leta 1590 naj bi se v regiji Aizu pričela organizirana produkcija unikatnih lakiranih izdelkov, ko so na povabilo tamkajšnjega fevdalnega gospoda (Ujisato Gamo) v to prefekturo prišli specializirani mojstri iz province Omi (današnja prefektura Shiga). Dandanes slovijo lakirani izdelki tega območja kot eni najboljših na celotnem Japonskem. Vsaka od tehnik, ki jih uporabljajo pri postopku izdelave namreč zaradi svoje zahtevnosti zahteva mojstrsko roko. Izdelujejo namizne izdelke in pripomočke, vaze, pripomočke za pisanje in pripomočke za čajni obred.

AIZU-HONGO WARE

Aizu-hongo keramika ima prav tako izvor že v obdobju Sengoku, burna zgodovina produkcijske dejavnosti pa kaže na odpornost tradicionalnih tehnik, ki so v glavah in rokah izučenih mojstrov zmožne preživeti vojne in večkratno fizično uničenje njihovih tovarn in delavnic. Predstavlja unikaten način izdelave porcelana in keramike z lokalnimi variacijami, kajti vsak atelier odlikuje lastna estetika. Njihova povezovalna lastnost je blaga modra barva keramike in porcelana, ki je posledica uporabe nečiste kobaltne rude (imenovane Azbolit) pri dekoriranju izdelkov in pred njihovo glazuro. Dandanes pri izdelavi uporabljajo tudi drugačna lokalna barvila, ter tudi barvila iz zahoda. Aizu-hongo izdelki slovijo kot izdelki enostavne lepote, ki so hkrati enostavni za občudovanje, obenem pa tega občudovanja tudi vredni.

KAMI-KAWASAKI WASHI

Kami-kawasaki washi je vrsta japonskega papirja, katerega izdelava je ročna in katerega tradicija je tisočletna. Njegovo ime je mesto njegovega izvora in sicer četrt Kami-Kawasaki v mestu Nihonmatsu. Uporablja se za izdelavo papirnatih drsnih vrat imenovane *shoji*. Veliko ljudi navduši in presune njegova enostavna lepota in toplota, ki jo začutiš ob dotiku.

NARAVA

Prefektura Fukušima spada k severovzhodni regiji Tōhoku in velja za tretjo največjo prefekturo Japonske. Prefektura je zato razdeljena na tri pokrajine (Aizu, Nakadori in Hamadori), ki so med seboj ločene z gorskimi verigami. Klima pokrajine Hamadori, ki meji na vzhodu na Tihi ocean, je mila. Bolj, ko se pomikamo proti zahodu, v notranjost prefektуре, pa postaja podnebje hladnejše, pokrajina pa gorata. Pitoreskna gorska krajina prefektуре Fukušima je opevana po celi Japonski, turiste pa privabijo tudi gostoljubni domačini, lokalne obrti in okusne lokalne jedi.

Gora BANDAI
Gora Bandai, visoka 1816 metrov NV, se nahaja na severu prefektуре Fukušima, v neposredni bližini jezera Inawashiro. Vulkanska gora Bandai spada k Nacionalnem parku Bandai Asahi, z njenega vrha pa se razteza čudovit razgled na okoliške naravne lepote, kot so gorovje Azuma, jezero Inawashiro, gora Omote Bandai in predel Urabandai, ki je bil oblikovan leta 1888 v času zadnje večje vulkanske eksplozije v tej okolici. Na goro Bandai se je mogoče vzpeti od maja do novembra, ko so planinske poti prehodne. Jezero Inawashiro, iz ozadja katerega se vzpenja gora Bandai velja za enega najlepših razgledov v Fukušimi.

JEZERO INAWASHIRO

Jezero Inawashiro leži ob vznožju gore Bandai na severu prefekture Fukušima. Jezero velja za četrto največje sladkovodno jezero na Japonskem, obsega pa 104 kvadratne kilometre. Ob jezeru se razteza peščena plaža Seishohin, okolico pa krasi tudi prelep gozd borovcev. Zaradi tradicionalne priljubljenosti lokacije so z njo vzpostavili dobro železniško povezavo iz Tokia. Ob jezeru stoji tudi svetišče Iwashi, ki ga obdaja desetine češnjevih dreves. Spomladi se poleg cvetočih češenj, prebudijo še vodne aktivnosti na jezeru, katerih sezona traja vse do jeseni.

V neposredni bližini jezera se nahaja tudi Spominski muzej Hideyo Noguchi, posvečen velikemu japonskemu znanstveniku.

RIBNIKI GOSHIKINUMA

Ribniki Goshikinuma se nahajajo na severu prefekture Fukušima, v bližini jezer Hibarako, Onogawako in Akimotoko. Pet turistično prepoznavnih vulkanskih ribnikov je nastalo leta 1888 na področju Urabandai, ob vznožju gore Bandai, v času zadnjega velikega izbruha tega vulkana. Voda v vsakem izmed petih ribnikov je zaradi velike koncentracije mineralov v vodi izrazite barve, ki se tekom leta in vremena tudi spreminja. Zaradi tega so ribniki Goshikinuma postali priljubljena turistična atrakcija tekom celega leta in si tako pridobili eno Michelinovo zvezdico.

OBALA HAMADORI

Vzhodna obala otoka Honshū, ki gleda na prostran Tihi ocean, je bogata z naravnimi znamenitostmi. Prav tu, na vzhodu prefekture Fukušima, se razteza obala Hamadori, ki so jo preuredili po rušilnem potresu in jedrski katastrofi iz leta 2011. Lokalni prebivalci so zavihali rokave in uredili te prelepe kraje. Na obali Hamadori redno prirejajo festivale, športne dogodke in sejme, kjer je mogoče najti od izdelkov tradicionalnih, kot modernih obrti. Tekom zgodovine je preko tega področja peljala pomembna trgovska pot. Pokrajina Hamadori je razdeljena na severni predel Soma, predel Futaba in južni predel Iwaki.

PARK KAISEIZAN

Zahodno od jezera Inawashiro, v osrčju prefekture Fukušima, so v mestu Koriyama konec 19. stoletja postavili park Kaiseizan. Park je znan po 1300 češnjevih drevesih in velja za najbolj priljubljen park za spomladansko občudovanje češenj hanami. V parku si je mogoče ogledati češnjeva drevesa sort somei yoshino, yamazakura, kanzan, številne vrtnice, ribnik in šintoistično svetišče Daijingu. V času cvetenja češnjevih dreves, park v večernih urah tudi dodatno osvetlijo.

PEČINA TONO HETSURI

V bližini reke Okawa, v osrednjem predelu prefekture Fukušima se bohoti naravni zaklad, 200 metrov dolga pečina, imenovana Tono hetsuri. Skalnate stene, ki so nastale pred 28 milijoni leti, je reka Okawa oblikovala po vzoru nekakšnega stolpa in tako ustvarila edinstveno naravno znamenitost. Med rečnima bregovima je napeljan viseči most s katerega je nad reko mogoče zreti v prelepo veduto. Majno svetišče zgrajeno ob vznožju pečine je posvečeno božanstvu modrosti.

GORA ADATARA

Gora Adatara se nahaja v severnem goratem predelu prefekture Fukušima in spada k Nacionalnemu parku Bandai Asahi. Podolgovrat gorski greben, dolg 9 kilometrov, sestavlja več aktivnih vulkanov, ki segajo v višino do 1700 metrov. Zadnji vulkanski izbruh je bil zabeležen leta 1996. Zaradi svoje lepote je bila gora Adatara predmet mnogih poezij pesnika Kotara Takamure. Do razgledne točke Yakushidake na višini 1300 m, pelje gondola iz katere si je ob lepemu vremenu mogoče z višine ogledati mesti Fukušima in Koriyama, gorsko verigo Abukuma, Azuma Kofuji in gorsko verigo Zao.

NACIONALNI PARK OZE

Nacionalni park Oze se razteza med prefekturami Fukušima, Gunma in Tochigi. Prostrana močvirnata pokrajina slovi po svoji lepoti po celi Japonski, o njen pa prepevajo tudi osnovnošolci, ki se pri glasbenemu pouku učijo pesmice *Natsu no omoide*. Bogata raznolikost flore in favne vsako leto privabi več sto tisoč obiskovalcev, ki se lahko sprehodijo po leseni in dvignjeni stezi. Nacionalni park Oze med novembrom in aprilom prekriva gosta snežna odeja. Močvirje Ozegahara, ki v dolžino meri 6 kilometrov, je najvišje ležeče močvirje na Japonskem, saj se nahaja na višini 1400 metrov.

TURIZEM

TURIZEM UPANJA

Poleg naravnih znamenitosti, tradicionalne kulture in kulinarike, ki jih ponuja Fukušima, pa je navdihujoč tudi ogled osupljive rekonstrukcije regije, ki jo je prizadel eden najbolj uničujočih potresov in cunamijev v novejši zgodovini. Domačini z veseljem sprejmejo obiskovalce, ki jih zanima katastrofa in obnova, ki poteka. Muzeji, spomeniki in objekti, kot so osnovne šole, ki jih je poškodoval cunami, ter oživljena industrija so odprti za javnost. Vožnja ob obalah Hamadori in Sanriku ponuja poglede v prihodnost. Cela mesta, obnovljena in premaknjena v višino, nova industrijska območja, postavljena za vodikovo energijo in robotiko, neskončni odseki sončnih elektrarn, ki prekrivajo obalo – to so nekateri pogledi, ki ne samo domačinom, ampak tudi obiskovalcem dajejo upanje.

ŌUCHI-JUKU

Ta oddaljena vas se ponaša s hišami s slamnato streho in naravnimi ulicami, zaradi katerih se počutite eno z ljudmi, ki so tu živeli pred več sto leti. Ōuchi-juku, ki leži v jugozahodnem gorovju Fukušime, je odlična točka za obisk zaradi svojega edinstvenega šarma in zgodovine. Ta vas je bila ustanovljena v okviru sistema poštnih postaj v obdobju Edo in je imela ključno vlogo kot počivališče za popotnike. Dandanes festivali in dogodki pomagajo pritegniti nove obiskovalce. Letni snežni festival v februarju spremeni Ōuchi-juku v čudovito prizorišče v soju sveč. Za preganjanje lakote priporočamo nekaj lokalnih specialitet, ki vključujejo jed negi soba - sveže ajdove rezance, ki se jedo z zeleno čebulo, na paličicah pečeno ribo in še več.

AIZU WAKAMATSU

Aizu-Wakamatsu leži v čudoviti dolini in ponuja razne turistične aktivnosti, kot je namakanje v onsenu, obisk gradu in občudovanje dobro ohranjene tradicionalne mestne pokrajine, kulinarčna doživetja ter spektakularno naravo. Območje je znano tudi po lakiranih izdelkih. To je bila zadnja trdnjava samurajev ob koncu 19. stoletja in o tej zgodovini je mogoče veliko spoznati.

GRAD TSURUGAJO

Grad Tsurugajo obiskovalcem omogoča doživetje zgodovine, narave in tradicije z vsemi petimi čutili. Kamnito obzidje parka, ki ga obdaja, je kljub rekonstrukciji ostalo v prvotnem stanju. Leta 2010 je bil znova obnovljen. Po zaključku del leta 2011 so strehe iz rdečih ploščic takšne, kot so jih videli Byakkotai med vojno Boshin in zadnjih dnevih šogunata Tokugawa. Ta grad je ena od zadnjih utrdb samurajev, ki so ostali zvesti šogunatu in danes predstavlja simbol poguma in zvestobe. V muzeju grajskega stolpa so na ogled meči in oklepi gospodarjev gradu. Poleg zgodovinskega vzdušja, ki obdaja Tsurugajo, lahko obiskovalci občutijo spremembe, ki so se zgodile skozi zgodovino, zahvaljujoč zanimivemu in informativnemu muzeju znotraj grajskega obzidja. Grad si morate ogledati tudi spomladi, ko okoli 1000 češenj ponuja veličastno uprizoritev v grajskem posestvu.

NAKANOSAWA NUMAJIRI ONSEN

Numajiri Onsen je bil odprt v obdobju Edo in ima več kot 200-letno zgodovino. Nekoč je bila v gorah, a so jo leta 1921 preselili na današnjo lokacijo. Kopanje v vodi onsen naj bi imelo zdravilne učinke pri gastrointestinalnih motnjah, sladkorni bolezni, nevralgiji, revmatizmu in kroničnem dermatitisu. Voda ima pH 2,1, kar je primerljivo z limonami, vendar je na otip kot svila na koži. Je edinstvena na Japonskem, saj največja količina vroče izvirske vode prihaja iz enega vira, ki je človeku nedostopen.

PROGA TADAMI

Proga Tadami je 135,2 km dolga železniška pot od postaje Aizuwakamatsu v prefekturi Fukušima do postaje Koide v mestu Uonuma v prefekturi Niigata. Slikovita pokrajina, ki jo vidimo s proge Tadami Line, ki poteka skozi prostrano naravo, je še posebej priporočljiva za ogled v jesenskih barvah in ob močnem sneženju. Zaradi škode, ki jo je povzročilo močno deževje leta 2011, je bila storitev za določene dele proge Tadami prekinjena, vendar je 1. oktobra 2022 celotna proga ponovno začela delovati prvič po skoraj 11 letih.

POKEMONI V FUKUŠIMI

Eden od Pokémonov, Chansey, je bil leta 2019 imenovan za predstavnika Fukušime. Chanseyjevo izvirno japonsko ime je »Lucky« (Srečko), »Fuku« v »Fukušima« pa pomeni sreča. Ta skupna etimologija je eden od razlogov, zakaj je bil Chansey izbran za predstavnika Fukušime. Od takrat se oboževalci Pokémonov z Japonske in tujine zgrinjajo v prefekturo Fukušima, da bi izkusili novozgrajene parke, posvečene Chanseyju, slikali poke pokrove za Instagram in kupovali spominke iz prefekture Fukušima s Chansey. Kot del skupnega prizadevanja za regionalno revitalizacijo s prefekturo Fukušima je podjetje Pokémon prefekturi Fukušima podarilo štiri parke, ki so bili odprti med letoma 2021 in 2022.

FESTIVALI

AIZU FESTIVAL

Mesto Aizuwakamatsu je znano po bogati samurajski dediščini. Grad Tsurugajo je med državljansko Bošinske vojne postal znan po zagotavljanju zaščite pred močnimi napadi. Vsako leto okoli gradu in po glavni ulici poteka 3-dnevni festival v čast 3000 članom klana Aizu, ki so umrli v tej vojni. Glavni dan festivala se odvija vsako leto 23. septembra, ki označuje zadnji dan vojne, ki se je končala s porazom Aizuwakamatsuja leta 1868. Obiskovalci tega festivala lahko uživajo v gledanju plesa z meči bojnikov Byakkotai in predstave borbe z meči, ki jih izvajajo profesionalni igralci, z gradom Tsurugajo v ozadju.

22. septembra se odvija procesija z lučkami in ples Bandai, 23. septembra pa zahvalna slovesnost za prednike, procesija gospodarjev domene Aizu, kot tudi ples Bandai. Vsako leto okoli 500 ljudi paradiro skozi središče mesta Aizu-Wakamatsu in veličastno poustvari svet samurajev. Na zadnji dan festivala, 24. septembra, pa je otroška parada Nisshikan ter parada bobnov.

POSLIKANE SVEČE AIZU

Poslikane sveče Aizu so ena najbolj priljubljenih tradicionalnih obrti regije Aizu. Festival poslikanih sveč Aizu so pričeli z razlogom, da bi vso Japonsko in svet seznanili s to tradicionalno obrtjo in da bi ljudje cenili delo, ki je potrebno za izdelavo vsake posamezne sveče. Festival poslikanih sveč Aizu poteka na gradu Tsurugajo in v vrtu Oyakuen drugi petek in soboto v februarju. Poslikane sveče Aizu izdelujejo že več kot 500 let in so največkrat ročno okrašene s cvetličnimi vzorci. Regija Aizu je bila nekoč veliki gojitelj loščevcev. Ta drevesa so gojili za izdelavo laka, ostanke pa so uporabili za izdelavo voska za sveče. Poleg tega se je izdelava teh sveč z zaščito lokalnih fevdalcev razvila kot ljudska umetnost. Pravijo, da so sveče Aizu zaradi njihove lepote dajali kot darila šogunatu in kot spominke za druge klane.

BORBENI FESTIVAL IIZAKA

Borbeni festival Iizaka je eden izmed najbolj vznemirljivih festivalov na Japonskem. Ima zgodovino, ki sega več kot 300 let nazaj in se odvija prvi vikend v oktobru. Festival je znan po velikih prenosnih svetiščih mikoshi, ki jih ob ritmičnem utripu taiko bobnov paradiirajo po mestu. Pred glavnim svetiščem Hachiman v Iizaki se pari mikoshijev soočijo drug proti drugemu, tako da mikoshije udarjajo med seboj. Mogočni prizor spopadajočih se mikoshijev, ki trčijo drug v drugega, je res osupljiv. Ta festival je prav tako eden izmed treh glavnih festivalov na japonskem, v katerih se odvijajo bitke z mikoshiji.

FESTIVAL LUČI NIHONMATSU

Festival luči Nihonmatsu vsako leto poteka prvo soboto, nedeljo in ponedeljek v oktobru. Zaradi čarobnosti pogleda večerne svetlobe luči, ki se raztezajo do 11 metrov, je Nihonmatsu znan kot dom enega od treh največjih festivalov luči na Japonskem.

Velja kot eno od pomembnih nematerialnih ljudskih kulturnih dobrin prefekture Fukušima in se ponša z več kot 350-letno tradicijo. Kar ločuje ta festival od ostalih, je 3000 rdečih lampijonov, ki žarijo čudovit rdeč sij na okolico. Več kot 300 svetilk okraši vsakega od ogromnih splavov imenovanih *Taikodai*, ki dosežejo več kot 11 m višine. Te splave pogumno paradiirajo skozi mesto ob zvoku spremljajoče glasbe *hayashi*.

TAIMASTU AKSHI OGNJENI FESTIVAL

Taimatsu Akashi festival je eden od treh največjih praznikov ognja na Japonskem in ima kar več kot 400-letno zgodovino. Nastal naj bi, ko so domačini prvič objokovali življenja številnih ljudi, ki so umrli med napadom Masamuneja Dateja, ki je bil vojaški poveljnik vojske iz današnjih prefektur Miyagi, Yamagata in Fukušima, na lokalni grad Sukagawa leta 1589. Na dan festivala ogromno baklo, dolgo 10 metrov in težko 3 tone, nosi skozi mesto približno 150 domačinov vse do gore Goro. Medtem ko zvok drznih taiko bobnov odmeva skozi noč, se ena za drugo prižge skoraj 30 ogromnih bakel in gorsko pobočje postane obdano z rdečimi plameni.

SNEŽNI FESTIVALI

V regiji Aizu, ki se nahaja v goratem delu Fukušime, potekajo številni festivali, ki prepletajo čudovite kontraste ognja in snega v najhladnejšem delu zimske sezone. V drugem tednu februarja vsako leto poteka čarobni snežni festival v mestu Ōuchi-juku, ki je nekoč cvetelo kot poštna postaja na cesti v Edo in kjer je še vedno mogoče videti tradicionalne slamnate strehe. Možje iz vasi, okrašeni z belimi ovoji, posvečenimi v šintoističnem svetišču, vihtijo bakle, ki gorijo s plameni, ki jih prižge glavni duhovnik svetišča, medtem ko tečejo po glavni ulici Ōuchi-juku. Vas postane objeta v nežni svetlobi ognjenih luči, ki se vrstijo po ulicah in so izdelane iz snega. Ob prižigu zadnje snežne luči sprožijo velik ognjemet, ki čudovito obarva okoliš, saj se barvita svetloba ognjemeta odbija od snega.

Mishima no Sainokami, ki poteka vsako leto 15. januarja, se odvija z namenom da prinese blaginjo lokalnim ljudem in da domačinom priložnost, da molijo za dobro letino in varnost svoje družine. Ta festival je bil označen kot nacionalno priznana pomembna kulturna dobrina.

SOMA-NOMAOI FESTIVAL

Več kot tisoč let star Soma-nomaOI je praznik borilnih veščin in jahanja. Po letu 2011 je postal tudi simbol odpornosti in preživetja prebivalcev Some. Običajno poteka zadnjo soboto, nedeljo in ponedeljek v juliju.

Festival se je skozi čas postopoma spreminjal. Dandanes lahko obiskovalci uživajo v akcijskih dneh, ki ohranjajo vzdušje obdobja vojskujočih se držav. Glavni festivalski dan vključuje slovesno ulično parado jezdecev v polni samurajski opremi, razburljivo konjsko dirko in edinstveno tekmovanje v lovljenju zastav na konju. Vsak dogodek ponazorijo domačini, ki si nadenejo samurajske oklepe svojih prednikov.

GOŠPODARSTVO

KMETIJSTVO

Fukušima – lahko jo imenujemo tudi kraljestvo sadežev. Kmetijstvo v Fukušimi je naravnano v veliki meri v poljedelstvo in sadjarstvo. 60 odstotkov kmetijskega ekonomskega proizvoda prefekture predstavlja pridelava sadežev, kot so breskve, hruške, jabolka in češnje. Večino preostanka pa predstavlja pridelava riža in zelenjave. Leta 2010 je območje Fukušime proizvedlo kar 20 odstotkov vseh breskev na Japonskem.

INDUSTRIJA

Pred katastrofo je industrija v Fukušimi neposredno zagotavljala skoraj 20 000 delavcev. Polovico ekonomskega proizvoda v tem sektorju je predstavljala informacijska tehnologija. Preostale industrije so padajoč po njihovem ekonomskem proizvodu predstavljale: proizvodnja hrane, metalurška industrija, kemijska industrija, proizvodnja keramike, proizvodnja elektrike, tiskarska industrija, jeklarska industrija, proizvodnja plastike in proizvodnja elektronike.

OBNOVA

V Fukušimi in neposredni okolici je opaziti velikanski napredek od katastrofe leta 2011. Kot posledica kampanje čiščenja in dekontaminacije se je merljiva radioaktivnost spustila na skorajda zanemarljivo raven (kar kaže neprestani monitoring radiacije v okolju, zraku, ter vodi). Že od aprila 2014 se začenja postopno vračanje prebivalstva na prizadeto območje in le še 2,7 odstotka prefekture ostaja prazne. Hkrati poteka tudi politična kampanja aktivnih ekonomskih spodbud in investicij v to območje, saj želijo tudi v zavesti ljudi ponovno vzbuditi zaupanje, da se je v Fukušimo vrnila normalnost in da se je vrniti ter, predvsem pa ostati tam, popolnoma varno.

Lokalna kmetijska produkcija se je že vrnila na več kot 90 % raven, a dostop do širšega japonskega tržišča zaradi vsesplošnega strahu ostaja izredno omejen; kljub dokazani varnosti tam proizvedenih živil, njihov uvoz prepoveduje kar 14 drugih prefektur.

Dolgoročna ekonomska rast pokrajine (ki je že pred katastrofo s težavo obdržala izobraženo mlado delovno silo), prav tako še vedno ni zagotovljena, kljub številnim iniciativam kot sta Okvir za inovacije na obali Fukušime in iniciativa s strani japonske agencije za rekonstrukcijo, ki si želi v regiji vzpostaviti mednarodno izobraževalni raziskovalni center. Prva iniciativa si prizadeva za obstojno prihodnost Fukušime kot centra za robotiko svetovnih meril, obe pa si želita napredek in ne le vzpostavitev stanja pred katastrofo, saj sta usmerjeni dolgoročneje.

IZOBRAŽEVANJE

Copyright (C) Fukushima University. All Rights Reserved.

UNIVERZA V FUKUŠIMI

Univerza v Fukušimi je nacionalna univerza s sedežem v Fukušimi, ki je bila ustanovljena leta 1949 z združitvijo Ekonomske fakultete Fukušima, Pedagoške šole Fukušima in Mladinske pedagoške šole Fukušima.

Dandanes jo sestavlja pet fakultet. Te so Fakulteta za upravo in družboslovje, Fakulteta za ekonomijo in poslovno administracijo, Fakulteta živilskih in kmetijskih ved, Fakulteta za človekov razvoj in kulturo, ter Fakulteta za znanost o simbiotskih sistemih. Poleg tega ima še štiri poddiplomske smeri in sicer regionalnega oblikovanja, pedagogike, živilstvo in kmetijstvo ter znanost in tehnologijo simbiotskih sistemov. Prav tako se baha s kar tremi raziskovalnimi centri.

Univerza ima mednarodna partnerstva z več državami, kot so Avstralija, Kanada, Združeno kraljestvo in ZDA, ter si prizadeva ponuditi raziskave in programe za izmenjavo študentov.

Da bi priznali njihova prizadevanja, je Univerza v Fukušimi vključila prostovoljne dejavnosti v program samostojnega učenja, saj verjame, da bo to prostovoljstvo podprlo skupnost in ustvarilo večjo avtonomijo študentov. Univerza je ustvarila tudi pomožni predmet Fukušima Future Studies, da bi študente usposobili za gradnjo prihodnosti, pri čemer se učijo iz dogodkov leta 2011.

MEDICINSKA UNIVERZA V FUKUŠIMI

Medicinska univerza Fukušima je javna univerza mesta Fukušima. Ustanovljena je bila leta 1944 kot Ženska medicinska šola, ki pa se je leta 1950 preoblikovala v splošno medicinsko univerzo.

Univerzo sestavljajo Medicinska fakulteta, Fakulteta za medicinsko nego, Univerzitetna bolnišnica Fukušima in Center za radiacijsko medicino.

Copyright (C) Fukushima Medical University. All Rights Reserved.

KU L- N A R I K A

BASASHI

Najbolj priznan sashimi iz konjskega mesa, imenovan basashi, najdete v mestu Aizu, ki ga zaradi prepoznavnosti te jedi imenujejo tudi mesto konjev. Meso je visoko kakovostno in lokalno pridelano. V Fukušimi za razliko od ostalih japonskih regij ponujajo bolj pusto meso z manj maščobe, k čemur se odlično poda sake. Meso pa lepo dopolnjuje tudi sojina pomaka s česnom ali čili.

IKANINJIN

Lokalna jed, ki jo najdemo v severnem delu prefekture - ika-ninjin je priloga, ki jo pripravimo tako, da *surumeiko* in korenje na drobno narežemo ter mariniramo v sladki in pikantni omaki iz sojine omake, grobe sojine paste in mirina. V regiji to jedo že več kot 100 let začimbe pa se razlikujejo od gospodinjstva do gospodinjstva. Čeprav jed dandanes uživajo kot običajno prilogo vse leto, so jo prvotno pripravljali kot konzervirano hrano za zimo. Korenje in posušeni lignji *ika*, ki so jih več dni marinirali, je zdržalo dolgo časa in je bilo zato zelo uporabno v Fukušimi, kjer je pozimi zaradi obilnega sneženja težko pobirati pridelke. Je pa tudi nepogrešljiva lokalna jed za novo leto. Priljubljena je kot priloga k rižu, pa tudi kot prigrizek ob sakeju.

SHIRAKAWA RAMEN

Shirakawa ramen vsebuje čvrste ročno izdelane nagubane rezance in močno juho iz sojine omake. Ramen, ki izhaja iz prve ramen restavracije v Shirakawi, ki se je pojavila v dobi Taisho (1912–1926), je bil tedajle sojina omaka z rezanci. Pravijo, da je metoda izdelave nagubanih rezancev in juhe zelo podobna sedanji metodi izdelave in da so restavracije v regiji, obstaja jih približno 100, zavezane ohranjanju okusa in kulture ramena Shirakawa.

KITAKATA RAMEN

V prefekturi Fukušima je mesto, kjer kraljuje ramen. Ime tega mesta - in njegovega istoimenskega ramena - je Kitakata. Juha je narejena iz sojine omake, tonkatsuja (svinjske kosti) in sardel. Rezanci so čvrsti in obloženi z bambusovimi poganjki, pokrovačami in, tako pravijo, najokusnejšo narezano svinjino. Kitakata ramen naj bi bil sicer eden od treh najbolj znanih ramenov na Japonskem. Njegova skrivnost so rezanci na osnovi vode potoka Tsugamine, ki je bila izbrana kot ena izmed 100 izvrstnih voda Japonske.

Copyright © kyodoryori-story

NAMIE YAKISOBA

Namie yakisoba so ocvrti rezanci, ki so lokalna specialiteta obalnega mesta Namie na vzhodu prefekture Fukušima. Jed je bila ustvarjena pred približno 50 leti kot poceni hrana za lokalno prebivalstvo. Namie yakisoba je znana po 2–4 mm debelih rezancih, kar je trikrat debelejšje od običajnih rezancev, ki jih pripravijo s fižolovimi kalčki in svinjino v okusni omaki. Kljub preprostosti jedi pa sploh ni tako enostavno doseči zelenega okusa. Lokalna specialiteta zahteva skrbno izbrane sestavine, temeljito pripravo, mojstrsko cvrtje in seveda dobro postrežbo.

VARILNICA SAKEJA OKUNOMATSU

Ljubitelj japonskega riževega vina – sakeja preprosto morajo obiskati prefekturo Fukušima. Prefektura danes doživlja prepoved kuhanja sakeja, saj je od leta 2012 osemkrat zapored osvojila prva mesta na najprestižnejšem japonskem tekmovanju v sakeju. Ena izmed najbolj znanih med množico nagrajencev je varilnica Okunomatsu v mestu Nihonmatsu v regiji Nakadori, ki se z varjenje sakeja ukvarja že tri stoletja in že dvanajst let osvaja zlato medaljo v najvišji domači konkurenci. Leta 2018 je bila njihova znamka Adatara Ginjo okronana za Champion Sake na International Wine Challenge, najbolj natančnem vinskem tekmovanju na svetu.

Vir slik: <https://www.tif.ne.jp/houjin/photo/>

Uredniški odbor Sanja Paradiž, Darja Hrvatini, Petra Kožar, Reiko Sugiura, Andraž Lipovac, Sayaka Yamashita

Oblikovanje Sanja Paradiž

Uporabljene fotografije niso last Veleposlaništva Japonske v Sloveniji.
Ta izvod in arhiv najdete na spletni strani: https://www.si.emb-japan.go.jp/itpr_si/Zivljenje_na_Japonskem.html